

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 100/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Špecializovaného trestného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1T 14/2007 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 1 TdoV 8/2018, sp. zn. 1 TdoV 6/2021 a sp. zn. 1 TdoV 9/2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu bola 26. januára 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacích konaniach vedených pod sp. zn. 1 TdoV 8/2018, sp. zn. 1 TdoV 6/2021 a sp. zn. 1 TdoV 9/2021.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a predovšetkým zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok č. k. PK-1T 14/2007 z 9. augusta 2016 uznaný vinným z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005, z trestných činov všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005, vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), d) Trestného zákona v znení účinnom do 31. augusta 2002 a nedovoleného

ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. augusta 2002, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov so zaradením do tretej nápravno výchovnej skupiny.

3. Najvyšší súd rozsudkom č. k. 4 To 1/2017 z 11. apríla 2018 zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok č. k. PK-1T 14/2007 z 9. augusta 2016 v časti týkajúcej sa sťažovateľa a vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovanému ako trestný čin všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005, vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), d) Trestného zákona v znení účinnom do 31. augusta 2002 a nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. augusta 2002 zrušil vo výroku o vine a treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám sťažovateľa uznal vinným z trestného činu všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005 a vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), d) Trestného zákona v znení účinnom do 31. augusta 2002, za čo mu bol uložený súhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov so zaradením do tretej nápravno výchovnej skupiny.

4. Najvyšší súd uznesením č. k. 1 TdoV 8/2018 zo 7. júna 2021 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolania obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] odmietol a podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku dovolanie [REDAKOVANÉ], rodenej [REDAKOVANÉ], ako manželky sťažovateľa odmietol.

5. Sťažovateľ v úvode svojej ústavnej sťažnosti poukázal na to, že je trestne stíhaný od roku 2005 a takúto dĺžku konania v trvaní 18 rokov považuje za neprimeranú. Je presvedčený, že konanie bude trvať ešte veľmi dlho, keďže sa nikdy neprestane brániť proti nezákonnostiam v súdnom procese, ktorých sa dopustila justícia v Slovenskej republike. Osobitne sťažovateľ poukázal na to, že jeho manželka podala už v máji 2018 proti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 4 To 1/2017 z 11. apríla 2018 dovolanie, ktorému bola pridelená sp. zn. 1 TdoV 8/2018 a ku ktorému sa 4. januára 2021 pripojil. Najvyšší súd manželkou podané dovolanie odignoroval pre jeho nepodanie prostredníctvom advokáta, a to aj napriek tomu, že sa k nemu pripojil, a to aj s advokátom. Namiesto toho sťažovateľom podanému dovolaniu najvyšší súd priradil novú sp. zn. 1 TdoV 6/2021, ktorú následne po niekoľkých mesiacoch zmenil na ďalšiu sp. zn. 1 TdoV 9/2021. Sťažovateľ akcentoval skutočnosť, že o jeho dovolaní najvyšší súd koná už 5 rokov a ústavný súd výslovne poprosil, aby zabezpečil ukončenie nezákonných praktík zo strany najvyššieho súdu.

6. V závere podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ požiadal ústavný súd, aby vo veci prikázal najvyššiemu súdu konať a zákonne rozhodnúť. Taktiež požiadal ústavný súd o vyplatenie odškodného vo výške 80 000 eur za neprimerané 18-ročné prieťahy v celom konaní. Sťažovateľ taktiež požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom, pokiaľ to bude potrebné.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a to postupom

Špecializovaného trestného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1T 14/2007 a najvyššieho súdu v dovolaciach konaniach vedených pod sp. zn. 1 TdoV 8/2018, sp. zn. 1 TdoV 6/2021 a sp. zn. 1 TdoV 9/2021.

8. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

II.1. Zistenia ústavného súdu:

11. Z obsahu uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 TdoV 8/2018 zo 7. júna 2021 vo vzťahu k manželke sťažovateľa ██████████, rodenej ██████████, vyplýva, že *«Dňa 30. mája 2018 bolo Špecializovanému trestnému súdu predložené podanie manželky obvineného ██████████... (z 26. mája 2018), označené ako „Dovolanie“. Následne, 7. januára 2021 bolo priamo dovolaciemu súdu doručené podanie obvineného ██████████ zo 4. januára 2021, označené ako „Pripojenie k DOVOLANIU“, z obsahu ktorého okrem iného vyplýva, že obvinený sa pripája k vyššie uvedenému dovolaniu jeho manželky.»*. Zároveň najvyšší súd pre úplnosť uviedol, že v časti, v ktorej obvinený uplatnil vlastné dovolacie dôvody, bolo jeho podanie posúdené ako ním podané dovolanie a z tohto dôvodu odstúpené Špecializovanému trestnému súdu Pezinok ako súdu prvého stupňa na postup podľa § 373 ods. 3 a § 376 Trestného poriadku.

12. V rámci právneho posúdenia manželkou sťažovateľa podaného dovolania najvyšší súd v uznesení č. k. 1 TdoV 8/2018 zo 7. júna 2021 uviedol, že *„Pokial' ide o dovolanie manželky obvineného ██████████, v prípade tohto bolo zistených niekoľko formálnych nedostatkov, pričom primárnym dôvodom pre jeho odmietnutie bolo nesplnenie podmienky podať dovolanie prostredníctvom obhajcu podľa § 373 ods. 1 Trestného poriadku, a to ani po postupe podľa odseku 3 tohto ustanovenia [§ 382 písm. d) Trestného poriadku.“*. Najvyšší súd teda preskúmaním zistil, že už Špecializovaný trestný súd Pezinok ako súd prvého stupňa postupom podľa § 373 ods. 3 Trestného poriadku vyzval manželku sťažovateľa na odstránenie nedostatku právneho zastúpenia

v dovolacom konaní (splnenie podmienky právneho zastúpenia podľa § 373 ods. 1 Trestného poriadku), pričom vychádzal z vlastnej judikatúry, podľa ktorej tento postup prvostupňového súdu nahrádza postup dovolacieho súdu podľa § 373 ods. 4 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie zverejnené v zbierke pod č. 23/2020). Dôvodom postupu najvyššieho súdu podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku bolo zistenie, že *«prvostupňový súd reagoval na podanie [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] z 26. mája 2018, označené ako „Dovolanie“, doručením jej výzvy (z 25. júla 2018) na odstránenie väd predmetného podania v lehote 30 dní... Výzva bola zo strany dovolateľky osobne prevzatá 31. júla 2018 (zv. 83, č. l. 20583 a nasl.), pričom na ňu žiadnym spôsobom (do momentu rozhodovania dovolacieho súdu) nereagovala.»*. Pre úplnosť najvyšší súd poukázal aj na *„ďalší zjavný formálny nedostatok, týkajúci sa však už obsahu samotného dovolania, keď toto neobsahuje náležitosti uvedené v § 374 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, v súlade s ktorým je v obsahu dovolania potrebné uviesť jednak dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a jednak tiež musí byť z neho zrejmé, v akej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytykajú rozhodnutiu alebo/a konania mu predchádzajúcemu. Pritom aj k tejto chybe dovolania – odôvodňujúcej jeho odmietnutie podľa § 382 písm. e) Trestného poriadku – smerovala už vyššie citovaná výzva súdu prvého stupňa, nahrádzajúca postup dovolacieho súdu podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku.“*.

13. Z písomnej odpovede predsedu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 10. februára 2023 zaslanej na dožiadanie ústavného súdu zo 6. februára 2023 vo vzťahu k dovolaniu sťažovateľa, ktoré bolo doručené najvyššiemu súdu 7. januára 2021, vyplýva, že bolo posúdené podľa jeho obsahu ako výslovný písomný súhlas sťažovateľa s dovolaním, ktoré v jeho prospech podala jeho manželka [REDAKOVANÉ], rodená [REDAKOVANÉ], pričom v časti, v ktorej sťažovateľ uplatnil vlastné dovolacie námietky vecne presahujúce dôvody dovolania podaného jeho manželkou a ktoré sám sťažovateľ podradil pod dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a), c), g) a i) Trestného poriadku, bolo posúdené ako dovolanie podané priamo obvineným a 12. januára 2021 odstúpené Špecializovanému trestnému súdu Pezinok na postup podľa § 373 ods. 3 a § 376 Trestného poriadku. Následne bolo predmetné dovolanie spolu s ďalšími medzičasom podanými dovolaniami obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] predložené najvyššiemu súdu 27. apríla 2021 a veci bola pridelená nová sp. zn. 1 TdoV 4/2021. Vzhľadom však na to, že pri posudzovaní podaných dovolaní sťažovateľom a obvineným [REDAKOVANÉ] neboli splnené procesné podmienky, bolo konanie o týchto dovolaniach 7. júna 2021 vylúčené z veci vedenej najvyšším súdom pod sp. zn. 1 TdoV 4/2021 na samostatné konanie, ktorému bola pridelená nová sp. zn. 1 TdoV 6/2021. Zároveň v ten istý deň bolo uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Tdov 8/2018 zo 7. júna 2021 rozhodnuté o dovolaniach obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (pôvodne vedené pod sp. zn. 1 TdoV 4/2021) a [REDAKOVANÉ], ktoré smerovali proti tomu istému rozhodnutiu.

14. Následne boli dovolania sťažovateľa a obvineného [REDAKOVANÉ] vedené už pod novou sp. zn. 1 TdoV 6/2021 vrátené Špecializovanému trestnému súdu Pezinok ako predčasne predložené, pričom vo vzťahu k sťažovateľovi mal dôvod vrátenia veci spočívať v konaní ustanoveného obhajcu [REDAKOVANÉ], ktorý v rámci splnenia zákonnej podmienky vyplývajúcej z § 373 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s postupom podľa § 373 ods. 3 Trestného poriadku sa mal s dovolaním podaním obvineným samostatne aspoň oboznámiť a vyjadriť s ním súhlas, resp. súhlas s jeho obsahom (k tomu pozri nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 305/2009 z 21. januára 2010 zverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky

pod č. 6/2010). Z obsahu predloženého spisu podľa predsedu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu vyplynulo, že obhajca sťažovateľa pre dovolacie konanie [REDAKOVANÉ], ktorý mu bol ustanovený práve na podanie dovolania a zastupovanie v dovolacom konaní, dovolanie v mene sťažovateľa nielenže nepodal, ale so sťažovateľom podaným dovolaním sa ani nestotožnil. Najvyšší súd teda uložil Špecializovanému trestnému súdu Pezinok povinnosť pred opätovným predložením veci aj pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty obhajcovi sťažovateľa tohto písomne vyzvať na podanie dovolania v mene sťažovateľa a po márnom uplynutí na to určenej lehoty zväziť dokonca postup podľa § 43 ods. 1 druhej vety Trestného poriadku.

15. Dovolanie obvineného [REDAKOVANÉ] bolo po odstránení chýb podania 24. júna 2021 opätovne predložené najvyššiemu súdu, a to spolu s dovolaniami ďalších obvinených, a to [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], a dovolaciemu konaniu bola pridelená sp. zn. 1 TdoV 9/2021.

16. Napokon podľa vyjadrenia predsedu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu bolo najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu predložené dovolanie sťažovateľa v podobe umožňujúcej jeho vecné posúdenie až 25. augusta 2021. Zároveň s odvolaním sa na čl. 1V ods. 6 rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2021 [podľa ktorého ak je potrebné, aby veci súvisiace podľa predmetu konania prejednal a rozhodol jeden (len istý) senát, vec sa prideli do senátu, do ktorého už bola pridelená iná vzájomne súvisiaca vec, pokiaľ v tejto veci ešte nebolo rozhodnuté, pričom za súvisiacu vec sa považuje opravný prostriedok inej osoby podaný proti tomu istému rozhodnutiu (pozri napr. nález sp. zn. I. ÚS 249/2017, bod 34)] predseda trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu uviedol, že bude musieť sťažovateľom podané dovolanie prejednať a rozhodnúť v spoločnom konaní s medzičasom podanými dovolaniami obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a z dôvodu obvinenými predložených rozsiahlych námietok predpokladá rozhodnutie v 1. polroku 2023.

II.2. Posúdenie veci:

17. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému konaniu vedenému pred Špecializovaným trestným súdom Pezinok pod sp. zn. PK-1T 14/2007 ústavný súd uvádza, že toto konanie bolo ukončené rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 4 To 1/2017 z 11. apríla 2018, ktorým najvyšší súd zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok č. k. PK-1T 14/2007 z 9. augusta 2016 a sám rozhodol vo veci (pozri bod 3). Toto konanie je teda v čase podanej ústavnej sťažnosti 26. januára 2023 dávno právoplatne skončené a právna istota sťažovateľa nastolená. Podanie mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) na tejto okolnosti nič nemení, aj keď aj o ňom musí byť rozhodnuté v primeranej lehote, ktorá sa však na účel prietahovosti posudzuje samostatne.

18. Vo vzťahu ku konaniu vedenému najvyšším súdom pod sp. zn. 1 TdoV 8/2018 ústavný súd uvádza, že toto je v čase podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa už ukončené vydaním meritórneho rozhodnutia, a to uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 TdoV 8/2018 zo 7. júna 2021, ktorým bolo dovolanie manželky sťažovateľa [REDAKOVANÉ], rodenej [REDAKOVANÉ], podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté.

19. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj názor (IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04, IV. ÚS 102/05, I. ÚS 174/2017, IV. ÚS 34/2020), v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže

dochádzať k porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pritom z účelu týchto práv, ktorých spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/05). Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05)].

20. Vzhľadom na to, že konanie Špecializovaného trestného súdu Pezinok pod sp. zn. PK-1T 14/2007 bolo právoplatne ukončené vydaním meritórneho rozhodnutia, a to rozsudku najvyššieho súdu č. k. 4 To 1/2017 z 11. apríla 2018, a konanie najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 1 TdoV 8/2018 vo veci podaného dovolania manželky sťažovateľa [REDAKOVANÉ], rodenej [REDAKOVANÉ], bolo ukončené vydaním meritórneho rozhodnutia, a to uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 TdoV 8/2018 zo 7. júna 2021, ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

21. Pokiaľ ide o sťažovateľom označené konanie najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 1 TdoV 6/2021, táto spisová značka sa vzťahuje na dovolanie sťažovateľa, ktoré doručil najvyššiemu súdu 7. januára 2021, a v časti, v ktorej jeho námietky presahovali jeho manželkou podané dovolanie v jeho prospech, pričom ich sťažovateľ podradil pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a), c), g) a i) Trestného poriadku, bolo 12. januára 2021 odstúpené Špecializovanému trestnému súdu Pezinok na postup podľa § 373 ods. 3 a § 376 Trestného poriadku a opätovne bolo predložené najvyššiemu súdu 27. apríla 2021. Následne bola veci pridelená sp. zn. 1 TdoV 4/2021 a vzhľadom na to, že prejednaní dovolaní sťažovateľa a obvineného [REDAKOVANÉ] bránili procesné podmienky, bolo konanie o nich 7. júna 2021 vylúčené na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 1 TdoV 6/2021. Potom boli dovolania sťažovateľa a obvineného [REDAKOVANÉ] 14. júna 2021 vrátené Špecializovanému trestnému súdu Pezinok, kde po odstránení procesných nedostatkov bolo dovolanie sťažovateľa opätovne predložené najvyššiemu súdu 25. augusta 2021 a veci bola pridelená sp. zn. 1 TdoV 9/2021. Vo vzťahu ku konaniu najvyššieho súdu vedenému pod sp. zn. 1 TdoV 9/2021 ústavný súd uvádza, že predmetné konanie trvá od 25. augusta 2021 a do času podanej ústavnej sťažnosti 26. januára 2023 trvá už 1 rok a 5 mesiacov. Z vyjadrenia predsedu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu vyplýva, že vec bude rozhodnutá v prvom polroku roka 2023, pričom najvyšší súd bude rozhodovať nielen o dovolaní sťažovateľa, ale aj ďalších spoluobžalovaných. Tento postup je aprobovaný rozvrhom práce najvyššieho súdu platným v roku 2021. Z vyjadrenia predsedu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu vyplýva aj to, že dôvodom, prečo nebolo nielen o dovolaní sťažovateľa, ale aj ďalších obvinených dosiaľ rozhodnuté, je aj rozsiahlosť predložených námietok.

22. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je aj právny názor, podľa ktorého nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 372/09, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní

niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

23. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, alebo konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné jeho uzavretie spravidla očakávať (Libanský proti Českej republike či Králiček proti Českej republike), nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu nevyhovelo (IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Teda zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie týchto práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020).

24. Obsahovým cieľom judikatúry EŠLP aplikujúcej sa v trestných veciach je zabezpečiť to, aby obvinená osoba nebola príliš dlho obvinená a aby sa o tomto obvinení rozhodlo (Wemhoff proti Nemecku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 2122/64, bod 18). Posudzované obdobie začína v zásade vtedy, keď je osoba obvinená (Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 1936/63, bod 18), ale, zohľadňujúc okolnosti prípadu, môže začať aj skôr, napr. zadržaním (už citovaný Wemhoff, bod 19) alebo vypočutím sťažovateľa ako svedka podozrivého zo spáchania trestného činu (Kalēja proti Lotyšsku z 5. 10. 2017, sťažnosť č. 22059/08, bod 40). Posudzované obdobie sa v zásade končí oslobodením alebo odsúdením (už citovaný Wemhoff, bod 18). Z pohľadu čl. 6 dohovoru teda už o porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote nemôže ísť (ide o preskúmanie už právoplatného rozhodnutia v dovolacom konaní).

25. V rámci posudzovania dĺžky dovolacieho konania však aj z hľadiska základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy platí, že právna neistota sťažovateľa bola už odstránená rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 4 To 1/2017 z 11. apríla 2018, pričom dovolacie konanie ako konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku predstavuje v tomto ohľade určitú nadstavbu. Už táto samotná okolnosť predstavuje výrazne nižšie nároky na rýchlosť konania, k čomu pristupujú okolnosti podrobne popísané predsedom trestnoprávneho kolégia, ktoré nemožno relevantne, resp. vo významnej miere zohľadniť v neprospech najvyššieho súdu.

26. S prihliadnutím na tieto okolnosti, podanie dovolania priamo najvyššiemu súdu namiesto Špecializovanému trestnému súdu Pezinok (riadny procesný postup) a rozsiahly diapazón viacerými obvinenými vrátane sťažovateľa vznesených námietok vrátane judikovanej povinnosti rozhodnúť spolu s dovolaním sťažovateľa aj o ďalších dovolaniach iných obvinených je doba trvania dovolacieho konania od 7. januára 2021 ústavne udržateľná a nie je porušením sťažovateľom označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Navyše opätovne v zmysle judikatúry EŠLP zložitnosť veci môže vyplývať z rozsahu obvinení, množstva osôb zapojených do konania (napr. počet obvinených, svedkov) alebo tiež z medzinárodného aspektu prípadu (Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 1936/63,

bod 20, IV. ÚS 515/2021, bod 14). K uvedenému záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na judikatúru EŠLP, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (Humen proti Poľsku z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66, rovnako tak aj napr. IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 251/2021), aj tieto závery sa však z hľadiska dohovoru týkajú len konania do právoplatného skončenia veci. Z tohto dôvodu ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.

Žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu

27. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

28. Podľa § 37 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

29. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. 1. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a 2. ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

30. Z dôvodu odmietnutia sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti v celom jej rozsahu ako zjavne neopodstatnenej nie je splnená druhá podmienka na postup ústavného súdu podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a to že v právnej veci sťažovateľa nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. V dôsledku tohto záveru ústavný súd ani nepristúpil k preverovaniu majetkových pomerov sťažovateľa a jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovel. Tým je zároveň subsidiárne daný vo vzťahu k výroku I uznesenia aj dôvod na odmietnutie sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu